

# РЕШЕНИЕ

№ 1971

гр. Варна, 02.06.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 19 СЪСТАВ**, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кристиана Кръстева

при участието на секретаря Теодора К. Кирякова  
като разгледа докладваното от Кристиана Кръстева Гражданско дело № 20213110105913 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявен от В. В. М., ЕГН \*\*\*\*\* с адрес гр. Варна, кв. „С.М.“ № 14, ет.2 срещу Н. А. Д., ЕГН \*\*\*\*\* с адрес гр. Варна, кв. А., ул. Д. № \*\* иск с правно основание чл. 49 ЗЗД вр. чл. 45 ЗЗД да бъде осъдена ответницата да му заплати:

- сумата от **801 лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, от която: 200лв., платено адвокатско възнаграждение за обжалване действията на ЧСИ пред ОС - Варна; 50лв., съставляваща сбора на сумите от платени държавни такси за въззивно производство срещу действията на ЧСИ пред ОС Варна; 48лв., платена такса за администриране частна жалба от ЧСИ до ОС Варна; 18лв., съставляваща сбора от сумите за издаване копие от ИД и за издаване на Удостоверение за дължими такси по ИД; 365лв., съставляваща сбора от сумите по допуснатото на основание чл.390, ал.1 от ГПК обезпечение; 120лв. за образуване на производство от ЧСИ според издадена обезпечителна заповед и налагане на заповед върху банкови сметки на ответницата, настъпили в резултат на действията на ответницата, в качеството ѝ на възложител на работа по чл. 426 ГПК, за чужди и противоправни действия на ЧСИ № \*\*\* по ИД № \*\*\*, затова че на 18.05.2021г, в гр.Варна, в кантората на ЧСИ № \*\*\* с район на действие ОС Варна, чрез процесуален представител е образувала ИД № 2020\*\*\*\*\*, предприемайки принудително изпълнение срещу ищеца за сумата от 180лв. месечна издръжка за малолетното им дете за периода от 05.05.2020г. - 04.06.2020г., при изначална липса на подлежащо на принудително удовлетворяване право на вискателя, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба - 22.04.2021 г. до окончателното погасяване на задължението;

- сумата от **5100 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди под формата на болки и страдания и изразяващи се във влошаване на общото му здравословното състояние, непрекъснат и дълготраен стрес и злепоставяне пред работодателя му, настъпили в резултат на действията на ответницата, в качеството ѝ на възложител на работа по чл.426 от ГПК, за чужди и противоправни действия - тези на ЧСИ № \*\*\* по ИД № \*\*\* по описа на същия, затова че на 18.05.2021г, в гр.Варна, в кантората на ЧСИ № \*\*\* с район на действие

ОС Варна, чрез процесуален представител е образувала ИД № 2020\*\*\*\*\*, предприемайки принудително изпълнение срещу ищеца за сумата от 180лв. месечна издръжка за малолетното им дете за периода от 05.05.2020г.- 04.06.2020г, при изначална липса на подлежащо на принудително удовлетворяване право на вискателя, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба - 22.04.2021г. до окончателното погасяване на задължението.

**Ищецът основава исковата си претенция на следните фактически твърдения:** ИД № 2020\*\*\*\*\* по описа на ЧСИ № \*\*\*, с район на действие ОС - Варна, било образувано на 18.05.2020г. във връзка с представен ИЛ №1981/18.05.2020г., издаден по гр.д. №\*\*\*/2020г. на ВРС в полза на детето С. М. чрез неговата майка и законен представител - ответницата срещу ищеца, който бил осъден да заплаща в полза на детето месечна издръжка в размер на 180лева, считано от 22.04.2020г., с падеж 5-то число на месеца, за който се дължи. С молбата за образуване на ИД било поискано събиране на сумата за периода 05.05.2020г.- 04.06.2020г. и заповест на трудовото възнаграждение на ищеца, като на ЧСИ били възложени всички правомощия по чл.18 ЗСЧИ. Твърди се, че на 14.05.2020г. чрез пощенски запис, ищецът изплатил изцяло дължимата издръжка за сочения период 05.05.2020г.- 04.06.2020г., за което ответницата била уведомена още на същия ден чрез тел. разговор. Въпреки това, на 15.05.2020г. ответницата чрез пр. си представител чрез молба до ВРС се сдобила с ИЛ с №1981/18.05.2020г. и в рамките на деня било образувано и ИД № 2020\*\*\*\*\* по описа на ЧСИ № \*\*\*, с район на действие ОС - Варна за вече изплатената чрез пощенския запис сума. Сочи се, че въпреки че ответницата е знаела за извършеното плащане, както и че физически се е сдобила със сумата по издръжката на 26.05.2020г., същата не е предприела необходимите действия да спре връчването на ПДИ на 02.06.2020г. и последващите действия на ЧСИ по налагане на заповест на трудовото възнаграждение на ищеца и начисляване на адв. хонорар. Твърди, че единственото възможно действие след 02.06.2020г. било незабавното прекратяване на ИД, поради липса на подлежащо на принудително удовлетворяване право на ответницата и вдигане на наложения заповест, като отказът на ЧСИ за това бил мотивиран с основание - становище на ответницата. Сочи, че с представяне на доказателство пред ЧСИ за извършено плащане се ангажира отговорността на ответницата на общо основание относно предприетите изпълнителни действия за събиране на вече изплатено месечно притезание, което ѝ поведение било явна злоупотреба с права. Вместо това ответницата продължила изпълнителните действия за период от 8месеца - до 05.01.2021г., когато оттеглила ИЛ и изп. п- во било частично прекратено на осн. чл.433 ал.1, т.2 ГПК. Във връзка с предприетите от нея действия ищецът реализирал описаните по - горе разходи. Отделно от това, ищецът бил злепоставен пред работодателя си. Последният бил задължен под страх от налагане на глоба в максимален размер да превежда ежемесечно сумата за издръжката от дохода на ищеца по сметка на ЧСИ, а ищецът се налагало да доказва добросъвестността си пред него, като родител, който я изплаща доброволно. Заради неправомерно сторените разходи ищецът не успял да осигури средства за закупуване на дърва за огрев, притеснявал се дали ще подsigури необходимите условия за отглеждане на детето си при изпълнение на РЛО, затруднен бил и с покупката на подаръци за Нова година и за РД на детето, закъснял със заплащането на битовите сметки и данъците. Това довело и до обостряне на заболяването му - хипертония, като ищецът също така не успял да отдели средства за препоръчителните два на брой ежегодни лекарски прегледа. Наложения заповест и съобщенията за дължимите от него суми довели до загуба на съня му, заради ежедневен стрес и страх от евентуална загуба на единственото му жилище. Наложило се да вземе и заеми от роднини и приятели. Натрупал и негативи пред работодателя си заради наложителните отсъствия от работното му място, поради необходимостта от посещения на адвокат, ЧСИ, Съд, поща, банки и др. Молбата е за уважаване на исковата претенция и присъждане на разноски.

**В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, в който се излагат**

доводи за неоснователност на исковата претенция. Твърди, че с влезли в сила решения изцяло са били отхвърлени всички неоснователни оплаквания на ищеца за злоупотреба на ответницата, в качеството ѝ на възискател. Не следвало да се ангажира отговорността ѝ за действия на лица, на които е възложила образуване и провеждане на изп. п-во. Липсвали мед. документи, за влошено здравословно състояние на ищеца, както и за предписано лечение. Сочи се, че размерът на иска за неимуществени вреди е завишен. Молбата е за отхвърляне на исковата претенция и присъждане на разноски.

**С оглед събраните по делото доказателства, съдът констатира следното от фактическа страна:**

Съдът намира, че не е спорно, а и от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че на 18.05.2020г. е образувано ИД № 2020\*\*\*\*\* при ЧСИ № \*\*\* с район на действие ОС Варна по искане вх. № 4980/18.05.2020г., към което е приложен Изпълнителен Лист № 1981/18.05.2020г., издаден по гр.д. № \*\*\*/2020г. на ВРС, в полза на детето С. В.ов М., чрез неговата майка и законен представител Н. А. Д. срещу ищеца В. В. М., осъден да заплаща месечна издръжка в размер на 180лв., считано от 22.04.2020г., с падеж 5-то число на месеца, като изпълнителното дело е образувано за издръжка за периода 05.05.2020 г. – 04.06.2020 г.

От запорно съобщение за издръжка изх. № 8674/21.05.2020г. е видно, че ЧСИ рег. № \*\*\* Захари Д. е наложил запор върху трудовото възнаграждение на ищеца, като изпълнителното дело е образувано за вземане за издръжка в размер на 180 лв. По ИД № 2020\*\*\*\*\* при ЧСИ рег. № \*\*\* е наложен и запор върху моторното превозно средство на ищеца – л.а. \*\*\*\*\*.

По делото е представено искане за присъединяване към вече образувано изпълнително производство от ответницата Н. Д., като в случай на липса на изпълнително производство, е направено искане за образуване на такова и привеждане в изпълнение на изпълнителен лист, издаден по гр.д. № \*\*\*/2020г. по описа на ВРС. В искането е посочено, че сумите посочени в изпълнителния лист представляват незаплатена издръжка в полза на малолетния С. В.ов М. в размер на 180лв., считано от 05.05.2020 г.

От приложената по делото квитанция /касов бон – л.4/, издадена от „Български пощи“ се установява, че ищецът е изплатил сума в размер на 180лв. в полза на ответницата Н. Д. на 14.05.2020г., като за основание на плащането е посочено „издръжка за дете м. май 2020 г.“

По делото са писмени доказателства - договори за правна защита и съдействие, банкови бордера и квитанции за заплатени държавни такси, от които се установява, че ищецът е изплатил адв. възнаграждение в размер на 200лв. за обжалване на действията на ЧСИ пред ОС – Варна; сумата от 50лв., представляваща заплатени държавни такси за въззивно обжалване пред ВОС; 48лв., платена такса за администриране и придвижване на частна жалба от ЧСИ до ВОС; 18лв. за издаване копие от ИД и за издаване на удостоверение за дължими такси по ИД; 365лв., като сбор от сумите по допуснатото на основание чл.390, ал.1 от ГПК обезпечение по настоящия иск и сумата от 120лв. за образуване на производство от ЧСИ според издадена обезпечителна заповед и налагане на запор върху банкови сметки на ответницата.

По делото са ангажирани гласни доказателствени средства в полза на ищеца чрез разпит на св. Мирослав Н., без родство със страните. От показанията му се установява, че ищецът му споделил за задължението си за издръжка. Обяснил му, че ответницата не предоставяла банкова сметка, по която той да преведе дължимата сума. Тогава свидетелят го посъветвал да изпрати дължимата сума чрез пощенски запис и после да се обади на ответницата, за да я уведоми, че е платил. Ищецът възприел съвета на св. Н. и сторил това - след направеното плащане се обадил, за да уведоми ответницата, която към него момент пътувала, заедно с детето за гр. Пловдив. Твърди, че в края на месец Май ищецът му се

обадил и му казал, че е получил покана за доброволно изпълнение, въпреки направеното плащане. Св. Н. го е посъветвал да представи пощенския запис, за установяване, че задължението за издръжка за месец Май е платено и няма нужда от образуване на изпълнително дело. Н. сочи още, че ищецът бил притеснен след образуване на изпълнителното дело, споделял е за главоболия, повишено кръвно и тревоги. На ищецът му се налагало да иска пари от семейство и приятели, поради възникналите парични затруднения.

**Въз основа на гореизложената фактическа обстановка, съдът констатира следното от правна страна:**

Съгласно чл. 79, ал. 1 от ГПК, разносните в изпълнителния процес са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато делото е прекратено на някое от основанията посочени в чл. 433 от ГПК, какъвто е конкретният случай – поради депозиране на писмена молба от вискателя /чл. 433, ал. 1, т. 2 от ГПК/. В същото време в ГПК не е предвидена възможност и право на длъжника, когато изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 от ГПК да претендира направените в хода на производството разноси, нито се съдържат разпоредби, уреждащи въпроса за разносните направени от длъжника. Дори и такива да бъдат присъдени от съдебния изпълнител, с каквито правомощия поначало последният не разполага, то постановлението за присъждането им не би било скрепено със сила на пресъдено нещо и изпълнителна сила, нито би могло да послужи на длъжника като изпълнително основание, подлежащо на принудително изпълнение по смисъла на чл. 404 от ГПК. Липсата на процесуална възможност да се упражни претенцията за разноси в изпълнителния процес налага извод, че изразходваните средства в хода на принудителното изпълнение, прекратено в хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 2 от ГПК, представляват имуществени вреди за лицето, привлечено като длъжник по принудително изпълнение, за което не са налице материални предпоставки и за които вреди вискателят дължи обезщетение по реда на неправомерното увреждане.

За да бъде ангажирана деликтната отговорност на ответника, в тежест на ищеца е да докаже по несъмнен начин в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на предявените осъдителни искове: наличие на противоправно деяние от страна на ответницата във връзка с предприетите от нея действия по принудително изпълнение въпреки осъществено доброволно изпълнение от ищеца; наличието на причинно-следствена връзка между поведението на ответницата и вредоносния резултат; че вредите са причинени при или по повод възложена от ответницата работа; размер на имуществените вреди; търпими неимуществени вреди във формата на негативни психически и емоционални преживявания, които да са резултат, т.е. в причинна връзка с действията на ответника; фактите обосноваващи паричното обезщетяване на вредите в търсения размер в причинна връзка с воденото срещу него изпълнително производство. В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по тези факти, като е неговата доказателствената тежест да установи наведените положителни правоизключващи и правопогасяващи възражения по иска, от които черпи благоприятни за себе си правни последици и в частност, че действията му по образуване на изп.дело са правомерни.

Отговорността по чл. 49 от ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия. Тя има обезпечително - гаранционна функция, като тази отговорност не произтича от вината на лицето, което е възложило работата, и затова няма място за възражение, че то е невиновно, и за доказване на неговата невиновност. Лицето, което е възложило работата може да се освободи от тази отговорност, ако се установи, че този, на когото е възложена работата, не е причинил никаква вреда, ако неговите действия не са виновни и противоправни или ако вредата не е причинена при или по повод на възложената му работа.

Предвид изложените факти, установени от приобщените по делото доказателства, съдът счита, че е извършено деяние под формата на действие – подаване на молби за

предприемане на изпълнителни действия. Същото е осъществено от процесуален представител на делинквента във връзка с възложената нему работа да удовлетвори вземанията за издръжка, касаещи малолетното дете С. В.ов М., което действа чрез своята майка и законен представител Н. А. Д., в хода на индивидуалното производство по принудително изпълнение.

Противоправността на деянието се извежда от обстоятелството, че към момента на сезиране на съдебния изпълнител с искане за предприемане на изпълнителни действия, сумата от 180 лв., представляваща издръжка за месец Май за детето С. В.ов М., е била вече заплатена от ищеца чрез пощенски запис на 14.05.2020г., с основание на плащането, както е посочено „издръжка за дете м. май 2020г.“ Видно от доказателствата по делото, ИД № 2020\*\*\*\*\* е образувано на 18.05.2021г., в гр.Варна, в кантората на ЧСИ рег. № \*\*\* с район на действие ОС Варна, т.е. след като ищецът е заплатил дължимата издръжка за месец Май. От свидетелските показания на Мирослав Н. се установява, че ответницата е била уведомена чрез телефонен разговор за факта, че ищецът е изпълнил задължението си издръжка за месец Май.

Настъпилата вреда, като неблагоприятно изменение в патримониума на длъжника, се изразява в заплащането на възнаграждение за адвокат, който да защити интереса му като страна в изпълнителния процес, както и във връзка със заплатени държавни такси за обжалване, администриране и придвижване на жалби срещу незаконосъобразното изпълнително дело. Съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила същото. В договора следва да е вписан начинът на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой – както е в конкретния случай, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка./ арг. от т. 1 на ТР № 6 по описа за 2012 г. на ОСГТК на ВКС/. От приложените по делото писмени доказателства се установява, че ищецът е заплатил сумата от 50 лв., представляваща заплатени държавни такси за въззивно обжалване пред ВОС, сумата от 48 лв. платена такса за администриране и придвижване на частна жалба от ЧСИ до ВОС, сумата от 18 лв за издаване копие от ИД и за издаване на удостоверение за дължими такси по ИД, сумата от 365 лв., съставляваща сбора от сумите по допуснатото на основание чл.390, ал.1 от ГПК обезпечение на настоящия иск и сумата от 120 лв. за образуване на производство от ЧСИ според издадена обезпечителна заповед и налагане на запор върху банкови сметки на ответницата.

В заключение съдът счита, че са доказани в тяхната кумулативност елементите от фактическия състав на деликтната отговорност на ответника по чл. 49 вр. с чл. 45 от ЗЗД, като липсват данни дължимата сума по обезщетението, предмет на осъдителния иск, да е заплатена на ищеца, поради което исковата претенция в размер на 801 лв. за имуществени вреди следва да бъде уважена в пълния предявен размер.

По отношение на предявения иск за неимуществени вреди – съдът намира, че същият е частично основателен поради следните съображения:

Размерът на подлежащите на обезщетяване неимуществени вреди следва да бъде определен при съблюдаване принципа на справедливостта, закрепен в чл. 52 ЗЗД. Въведеният от закона критерий не е абстрактен, а е детерминиран от редица обективно съществуващи обстоятелства, сред които актуалната икономическа ситуация в страната, общественото възприемане на справедливостта, характерът на уврежданията, възрастта на пострадалия, прогнозите за възстановяване, времето, изминало от увреждането, положените от пострадалия усилия за преодоляване на последиците и др. В този смисъл е Постановление на Пленума на Върховния съд 4/1968 г.

В настоящия случай от съвкупния анализ на приетите по делото писмени доказателства се установява, че ищецът е бил притеснен след образуване на изпълнителното дело, споделял е за главоболия, повишено кръвно и тревоги. Настоящият състав на съда

счита, че ищецът действително е претърпял известни страдания, изразяващи с в zlepоставяне пред работодателя, доколкото е наложен запор върху трудовото му възнаграждение. Здравословното състояние на ищеца няма данни да е повлияно именно от действия на ответника. Така че тези твърдения остават недоказани. Всичко изложено обоснова извод, че ищецът е търпял негативни емоции и душевен дискомфорт, породени поради причина наличие на изпълнително производство. При определяне паричния еквивалент на справедливото им обезщетяване, съдът съобрази обстоятелството, че от наличните по делото доказателства, не може да се направи извод, че те обосновават присъждане на исканото обезщетение в размер на 5100лева. Не може да се направи извод и че интензитетът на търпяните вреди е в степен, предизвикала трайни психични нарушения. В голямата си степен те са останали единствено като неприятно субективно усещане у ищеца. Съобразявайки изложеното, настоящият състав преценява, че справедливото обезщетяване на претърпяните от ищеца неимуществени вреди следва да бъде определено в размер на сумата от 1000лв. За горницата до пълния заявения размер претенцията се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

#### По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски има ищцовата страна, на основание чл. 78, ал.1 ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал.2 от ЗА при оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие в исково производство, на основание някоя от хипотезите на чл. 38, ал. 1 от ЗА, насрещната страна по делото се осъжда да заплати възнаграждение за осъществената безплатна адвокатска помощ, ако и доколкото са налице основания по чл. 78 от ГПК за ангажиране отговорността □ за разноски. Доколкото в конкретния случай разноските за адвокатско възнаграждение са дължими въз основа на осъществена безплатна адвокатска помощ, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, възнаграждението следва да бъде присъдено в полза на адвокат Г. К., оказал правна помощ на ищеца М.. По делото е представен договор за правна защита и съдействие (л.15А), поради което са осъществени предпоставките на фактическия състав на чл.38, ал.2 ЗА, при които на адвоката, оказал безплатна правна помощ, се присъжда адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В настоящия случай, адв. възнаграждение следва да се определи по Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, действаща към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие – 21.04.2021г., като се присъди възнаграждение в общ размер на 600лв. – по 300лв. за всеки от обективно кумулативно съединените икове, съобразно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата.

На осн. чл.78, ал.3 ГПК, ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноски, съразмерно с отхвърлената част от иска. Доколкото исковата претенция за неимуществени вреди е частично отхвърлена, следва да се присъдят разноски и на ответника. Последният претендира адв. възнаграждение в минимален размер, на основание 38, ал. 1 т.2 ЗАдв. Съдът намира, че на адв. К. Д. следва да се присъди адв. възнаграждение в размер на 58,82лв.

Водим от изложените мотиви, СЪДЪТ

### **РЕШИ:**

**ОСЪЖДА** Н. А. Д., ЕГН\*\*\*\*\* с адрес гр. Варна, кв. А., ул. Д. № \*\*, **ДА ЗАПЛАТИ** на В. В. М., ЕГН \*\*\*\*\* с адрес гр. Варна, кв. „С.М.“ № 14, ет.2, сумата в размер от **801 лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, от която: 200лв., платено адвокатско възнаграждение за обжалване действията на ЧСИ пред ОС Варна; 50лв.,

съставляваща сбора на сумите от платени държавни такси за въззивно производство срещу действията на ЧСИ пред ОС Варна; 48лв., платена такса за администриране частна жалба от ЧСИ до ОС Варна; 18лв., съставляваща сбора от сумите за издаване копие от ИД и за издаване на Удостоверение за дължими такси по ИД; 365лв., съставляваща сбора от сумите по допуснатото на основание чл.390, ал.1 от ГПК обезпечение; 120лв. за образуване на производство от ЧСИ според издадена обезпечителна заповед и налагане на заповор върху банкови сметки на ответницата, настъпили в резултат на действията на ответницата, в качеството ѝ на възложител на работа по чл. 426 ГПК, за чужди и противоправни действия на ЧСИ № \*\*\* по ИД № \*\*\*, затова че на 18.05.2021г, в гр.Варна, в кантората на ЧСИ № \*\*\* с район на действие ОС Варна, чрез процесуален представител е образувала ИД № 2020\*\*\*\*\*, предприемайки принудително изпълнение срещу ищеца за сумата от 180лв. месечна издръжка за малолетното им дете за периода от 05.05.2020 г. - 04.06.2020 г., при изначална липса на подлежащо на принудително удовлетворяване право на взыскателя, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исквата молба - 22.04.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, на основание чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД.

**ОСЪЖДА** Н. А. Д., ЕГН\*\*\*\*\* с адрес гр. Варна, кв. А., ул. Д. № \*\*, **ДА ЗАПЛАТИ** на В. В. М., ЕГН \*\*\*\*\* с адрес гр. Варна, кв. „С.М.“ № 14, ет.2, сумата в размер от **1000лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди под формата на болки и страдания и изразяващи се във влошаване на общото му здравословното състояние, непрекъснат и дълготраен стрес и злепоставяне пред работодателя му/, настъпили в резултат на действията на ответницата, в качеството ѝ на възложител на работа по чл.426 от ГПК, за чужди и противоправни действия - тези на ЧСИ № \*\*\* по ИД № \*\*\* по описа на същия, затова че на 18.05.2021г, в гр.Варна, в кантората на ЧСИ № \*\*\* с район на действие ОС Варна, чрез процесуален представител е образувала ИД № 2020\*\*\*\*\*, предприемайки принудително изпълнение срещу ищеца за сумата от 180лв. месечна издръжка за малолетното им дете за периода от 05.05.2020г.-04.06.2020г, при изначална липса на подлежащо на принудително удовлетворяване право на взыскателя, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исквата молба - 22.04.2021г. до окончателното погасяване на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над 1000лева до претендираните 5100лева, на основание чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД.

**ОСЪЖДА** Н. А. Д., ЕГН\*\*\*\*\* с адрес гр. Варна, кв. А., ул. Д. № \*\*, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Г. К. от Варненска адвокатска колегия, с адрес на адвокатската кантора гр.Варна, кв. В. ул. С.М. № \*\*\*\* сумата от **600лева**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноси съразмерно уважената част на иска за адв. възнаграждение пред първа инстанция, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 1 т.2 ЗАдв.

**ОСЪЖДА**, В. В. М., ЕГН \*\*\*\*\* с адрес гр. Варна, кв. „С.М.“ № 14, ет.2, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. К. Д. от Варненска адвокатска колегия с адрес на адвокатската кантора гр.Варна, бул.“\*\*\*\*\* I“ \*\*\*\*\* сумата от **58,82лева**, представляващи сторени съдебно – деловодни разноси в първата инстанция съразмерно с отхвърлената част от иска, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК вр. 38, ал. 1 т.2 ЗАдв.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на въззивно обжалване пред Варненски окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

**Съдия при Районен съд – Варна:** \_\_\_\_\_